

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra VALRAVN

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 19. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg03-shoot-idm139889645050320/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

Jeg tav. I det stille, lyse Kammer summede hende i Vinduet en vaagnet Flue og slog i smaa, dumpe Smæld mod Ruden.

— Du ved ikke, hvor forpint jeg er, sagde jeg omsider. Det er min Skyld alt sammen, Hedvig. Jeg har siddet hele Natten og lidt derunder. Men forstaar du da ikke, hvor ondt det gjorde mig at høre dig tale, som du talte? Jeg syntes, dine Ord tilfintetgjorde alt det, der havde været mig mest til Glæde.

Jeg famlede efter hendes Haand og tog den, og hun lod mig beholde den.

— Du tænker kun paa dig selv! svarede hun.

— Det er saa svært for mig at tænke mig *din* Lykke skilt fra min, — det kan jeg ikke. Jeg er lykkelig, naar du er glad! sagde jeg og legede med hendes Fingre.

— Ja — og blot du er lykkelig, saa kan alle andre være, som de vil! svarede hun. Ved du, hvor tit jeg for din Skyld har gaaet og forsøgt at vise mig glad, og skjult, hvor træt og alt andet end glad jeg var? Og ved du, hvor mange Gange jeg har været ved at sige, hvad jeg sagde i Aftes, og tiet stille for din Skyld? Og naar jeg saa endelig ikke kan bære det længer, saa har du ikke Ord for andet end for den Uret, det er imod dig!

Jeg stod lidt og tav.

— Hvad tror du da, jeg har siddet vaagen over i Nat, spurgte jeg saa, og hvad tror du, det er, der har pint mig og piner mig, naar det ikke er det, at jeg føler, hvor snævert jeg har gaaet ved Siden af dig og nøjedes med min egen Glæde?

— Har gaaet og vil blive ved at gaa, Johannes! sagde hun. Du ved ikke, hvor det har pint *mig* lige fra den Dag, vi blev gifte, fra den første Morgen jeg vaagnede her, og du var staaet op og gik inde i Stuerne og saa paa Brudegaverne og var mere optagen af dit ny Hjem end af mig, som laa alene her inde. Du ved ikke, hvor forladt du gjorde mig, saa forladt, at jeg ikke engang kunde græde.